

Tällä näyttelyllä on hämmästyttävän osuva nimi, Sami Korkeakoski on antanut näyttelylleen nimeksi "Viivan himo", "Lust for Line". Siitähän tämä kertoo. Halusta.

Näyttelyä katsellessa ensimmäisenä tulee mieleen sanamuunnos 70-luvun kultaisilta rokkivuosilta. En nyt tarkoita Iggy Popin "Lust for Lifeä", vaikka Sami itse näyttelynsä otsikoinnissa niin tekeekin. Elämän halu on tässä vain yksi ulottovuus, tosin voimakkaasti läsnäoleva. Minun päässäni soi Isokynä Lindholm kappaleellaan "Tanssi pieni tanssi". Se alkaa näin: "Laula, laula pieni laulu, laula pitkä laulu, laula pois.". Kitarariffi.

Samilla tämä menee näin: "Piirrä, piirrä pieni viiva, piirrä pitkä viiva, piirrä pois". Ja Sami piirtää. Sami piirtää viivaa. Se ei ala mistään eikä lopu minnekään, se on viiva joka menee kaikkialle. Se esittää mitään muuta kuin itseään, se ei esitä eikä kuvaa maailmankaikkeutta vaan on itse oma maailmankaikkeutensa. Se on ääretön. Ja täynnä halua.

Samin viiva on klassinen. Se on yksiulotteinen mielivaltaisen miuotoinen ja mittainen kappale. Samin viiva täyttää sanakirjamääritelmän. Se hakeutuu kohti äärettömyyttä sekä merkitykseltään että olemukseltaan. Merkitykseltään viiva rakentuu siten että nollaulotteinen piste liikkuu avaruudessa ja muodostaa äärettömän monesta pisteestä koostuvan viivan. Tämä avaruus on yksiulotteinen, ja sen äärettömyys rakentuu sisäänpäin. Mikrokosmoksessa. Viiva sisältää rajattoman määrän pisteitä eikä ainuttakaan atomia. Mutta tullakseen osaksi meidän maailmaamme viiva tarvitsee myös toisen ulottovuuden, tason. Ja siitä alkaa piirtäminen. Kaikkihan me tiedämme lasten piirroksista kuinka viiva muuttuu pelkästä omasta itsestään ensin palloksi jonka alaosa työntyy esiin kaksi viivaa ja sitten keskikohdalta kaksi muuta viivaa eri suuntiin ja jonka sisään sitten iskeytyy kaksi pistettä ja sitten siinä onkin jo äiti. Ja sitten sillä onkin jo mahdollisuus muotoutua huikaksi viivakudokseksi joka esittää puolestaan Rembrandtia. Viiva näyttää pystyvän kaikkeen., jopa siihen että piippu ei olekaan enään piippu vaan piipun kuva.

Mutta kaikki ei riitä Sami Korkeakoskelle. Hänen viivansa kieltäytyy viittauksista, siinä ei ole isä eikä äiti eikä pupujussi eikä Angry Birds, siinä on viiva itse. Eikä sille riitä taso eikä sen rajat. Ensimmäisenä se liukuu rajojensa ulkopuolelle. Paperi on äärellinen, taulunpohja on äärellinen, kaksiulotteiset kappaleet ovat kolmiulotteisessa tilassa rajallisia, ja aivan ensimmäiseksi Samin viiva yksinkertaisesti liukuu kahteen ulottovuuteen rajautuvan tasonsa ulkopuolelle. Sinne sisään voi jäädä jotain, jota me taideihmiset voisimme kutsua piirroksiksi. Tai maalaukseksi, sillä piirtääkseen Sami käyttää hieman ala-astetta tukevampaa arsenaalia. Siinä ei enää puhu piirtäjä vaan maalari. Olemme siirtyneet toimiston pöydältä haalariosastoon. Työn pariin, siinä vanhainkaikeissa mielessä jossa työ ja voima ovat sukua toisilleen. Aivan kuten fysiikan tunneilla. Sami tekee duunia, ja siinä duunissa on voimaa.

Ja niillä fysiikan tunneilla puhuttiin myös kolmannesta ulottuvuudesta. Ja neljännestä, mutta se meni abstraktion tasolle, aivan kuten Korkeakosken viiva. Konkreettisesti se on kuitenkin meille näkyvissä kolmannessa ulottovuudessa, sillä siinä me elämme. Ja Sami tuo viivansa elämän pariin työntämällä sen yli pinnan rajan ja pinnan rajoitusten. Se ryöpsähtää sellaiseksi vyörytykseksi jota me taideihmiset emme enää kutsu piirroksiksi emmekä maalauksiksi. Mutta älkää kuvitelko että Sami pääsisi pakenemaan meidän taideihmisten määrittelyiltä. Me kutsumme Samin tapaa asettaa viivansa esille tilataiteeksi. Eli installaatioiksi. Tilateoiset kulkevat kolmessa ulottovuudessa, ja sinne Sami viivansa vie.

Tässä tapahtuu kuitenkin hassu siirtymä. Kuvanveistotaiteen puolella on satoja ja taas satoja taiteilijoita, jotka virittelevät rautalankaa ilmaan ja kutsuvat niitä kolmiulotteisiksi piirroksiksi. Puhtaan piirtämisen alueelta

löytyy niinkään useampi kuin yksi taiteilija joka leikkelee mattoveitsellä paperiin piirtämiään linjoja laittaakseen ne roikkumaan jonnekin jotta niistä voitaisiin puhua kolmiulotteisina teoksina. Ja viivan syöttäminen 3-D tulostimeen odottaa vain esiinmarssiaan.

Sami ei kuitenkaan toimi näin. Hän vain ylittää tasonsa. Tästä seuraa tämä ajautuminen kolmiulotteiseen maailmaan. Hänen piirtämänsä viiva alkaa hakea rytmiä tasojensa kautta. Paperit ja maalauskanavat estivät uutta järjestystä. Tai kaaosta. Mutta tähän kaaokseen liittyy intervallit eli välimatkat, aivan samoin kuin tämän taiteilijan omaan elämään. Eskilstuna, Salo, Helsinki, Kuopio, Jyväskylä..kaikilla näillä on omat etäisyytensä ja niitä seuraamalla voisimme löytää Samin elämänviivan, ehkä paremmin kuin tuijottamalla hänen käsiinsä. Sitä elämänviivaa hän piirtää täällä Jyväskylässäkin.

Mutta parhaiten se löytyy ymmärtämällä etäisyys musiikkina. Ja ymmärtämälle se väärin, sillä musiikkiterminä intervalli tarkoittaa sävelten välistä korkeuseroa. Me haluamme kuitenkin liikkua ajassa, ja vertaamme viivojen ja tasojen iskuja aikaetäisyyksiin. Silloin saamme esiin rytmin. Ja sieltä kuuluu se hiljaa alkava soinnillinen kuiskutus joka tarttuu mieleen ja kieleen: piirrä, piirrä pieni viiva, piirrä iso viiva piirrä pois. Ja Sami piirtää. Viivan himolla ja Isolla Kynällä. Sami taitaakin olla se kuuluisa Isokynä Korkiakoski.